

pa se zraven priležejo lanéne ali ogeršične preše (perga) in sicer na 100 funtov koruzne slame 1 funt, ali poldrugi funt tacih preš (take perge). Kdor tako ravna, se mu ne bo pritožiti zoper drisko, ktera živino večidel prime, če se koruzna slama sama predolgo kermi.

Gospodarska novica.

Pri undanjem poskušinskem oranji v Badnu, od ktereга smo govorili v 33. listu, se je skušalo 23 kmetov. 8 jih je darila prejelo.

Kratkočasna povestnica.

Kolikor glav, toliko misel, in kaj pride iz tega, ako se vsakemu njegova volja spolne.

Prigodba iz kmetov.

Povedal vam bom povestico iz kmetov, ki se je primerila na Nemškem, pa bi se znala tudi pri nas zgoditi. Smejali se bote, pa je nisem prestavil le za smeh, tudi dobre zernica poduka ima v sebi, ktere vam bojo spričale resnico tega, kar na čelu tega spisa zapisano stoji. Čujte!

V neki fari na kmetih so se bolj premožni farani pogovorili, za véliki oltar novo podobo sv. Antona malati dati. Priporočen jim je bil neki malar, ki je znal posebno očitne farbe dajati podobam, in ki zraven tega ni svojeglaven bil, ampak si je od ljudi tudi dopovedati dal, ako so želeli kaj po svoji volji. Gospod fajmošter niso imeli nič zoper malarja, le to so svojim ljudém svetovali, naj prepustijo malarju, kakor misli, da bo podoba sv. Antona naj bolje napravil. „Za svoj dnar ne bomo pustili malarju njegove terne; saj vémo, kako ti mojstri včasih vse skazé, ako se jim prav ne dopové, kako naj bo“ — odgovorí eden izmed mož, ki so se zavezali malarja plačati, in vsi drugi mu prikimajo.

Fajmošter, ki so že večkrat imeli s temi terdimi glavami opraviti in jih niso mogli nikoli prav pod en klobuk spraviti, jim nalaš nobene besede več zoper ne govore, rekoč: „ljubi moji, saj ste pametni možje; storite tabart popolnoma po svoji volji“.

Rečeno storjeno. Malar pride, in ker je šolsko poslopje nekaj tednov ravno prazno bilo, in ker so hotli, da jim malar novo podobo hitro izdela, mu dajo sv. Antona proti tem malati, da jo mala pri njih domá — v šolskem poslopji, kjer ima lahko tačas tudi svoje stanovanje.

Izperva se malar brani tú malati, ker pravi, da nima vsega orodja tukaj tako pri rokah, kakor domá; ker mu pa bolje plačilo obljubijo, če se njih podoba v njih vasi izdelá, se naposled vendar udá, in pride čez tri dni z vso pripravo k njim na deželo.

Pred vsim drugim so mu pa enoglasno veléli, da mora sv. Antona kot prav postavnega moža, 6 čevljev velicega, narediti.

Štirje tedni so pretekli. Zdaj pustí malar pervikrat podobo viditi enemu tistih mož, ki so mu naročili novo podobšino izdelati. „Veste, gospod — mu ta reče — da mi dopade podoba; le nekaj vam imam očitati: prešička, ki ga ima sv. Anton zraven sebe, niste prav zadeli, vi ste ga belega naredili, pa pogledjte moje živinčeta, in tako bi tudi tega jez rad imel, da bi bil šarec, namreč černalisast“.

„To se lahko z malim popravi“ — mu odgovorí malar — „da boste zadovoljni“.

Drugi dan je imel prešiček že černe lise po životu, kar je bilo očetu Matjažu prav po volji. Zdaj pa je še želel, da bi pred sv. Antona namalal še njegovo hišo z veliko lipo, ktera pred hišo stoji in ktera vso vas zaljša.

Malar storí tudi to in namala hišo in pa lipo, da za hišo sv. Anton tako stoji, da se mu noge nič več ne vidijo.

Čez en dan pride tudi kovač, ki je pridal tudi svoj delež za podobo, in želi, da bi malar tudi njegovo hišo spravil na podobo. Malar mu storí to za en goldinar po-

boljška, namala na levo stran une hiše tudi kovačevo hišo z napisom: „tukaj se dobro kuje“.

Kmaló za tem pride stari organist in ko vidi Matjaževo in kovačevo hišo na podobi, mu velí, naj saj tudi farno cerkev od deleč na en griček postavi.

Tudi to storí malar in na desno sv. Antona, precej visoko, izmala cerkvico. Tako je tudi temu vstregel, in na podobi, kjer je izperva bil namalan le sv. Anton s prešičkom, kakor se navadno mala, ste stale zdaj že dve hiši s košato lipo od spred, zadej bolj od deleč pa farna cerkev. Sv. Anton je bil le do kolen še viditi.

(Konec sledí.)

Za poduk in kratek čas.

Stare vraže še dandanašnji ljudstvo moré.

(Konec.)

Če je kmetič naš ravno dobre volje in ga na to spomniš, ti bo še kaj skrivnejšega povedal: „Ko bi že le kmalo „ti copernici kremplji odleteli, da bi ne mogla več rešetariti po meglah. Ko je enkrat s hudičem v zvezi, je neče „za nobenega zlodja kraj biti. Ko bi ti vedil, kaj se ji je „unidan zgodilo, bi rekel, nikoli več ne bo hodila. Prinese „domú mertvaških kostí in žeblicev iz britofa, namaže se s „hudičevo žavbo. Pred ognjišče se vstopi in na žerjavici „kuha mertvaške kostí v pepelnatem čepu, s kuhavnico „meša divje zeliša, konjske fige z mačjo dlako in hudičevim repom; v piskru se kuha, vre in kipí, da pene po „žerjavici leté, hitro prilije žveplja in hudičevega olja. Zdaj „kar hlapne po čepu in ko že vse skupej zmeša, se še le „spomni, da ni nič kačjega mleka prilila; toda prepozno! — „vnelo se je in po vsi kuhinji je plamen švigal. Baba upije „kot da bi svinje derlí. Urno priletita mož in hlapec, potegneta jo iz ognja pa gorí kakor suha butara. Veržeta „jo v koritu, nju ni peklo, na babi je pa še v vodi vse „gorelo, dokler je bilo kaj canj na nji. Tako jo je osmodilo, da se je meso z nje majilo, pa lasje so ji ostali. „Pravijo, da je bil hujši ogenj kot ga ima hudoba v peklu. „Pa misliš, da jo je to kaj spametovalo? Komaj pride na „noge, je šent že spet v megli. Vse jo poprašuje: kje da „je zadnjič bila? Ko zvedó, da se je tako prečudno ohranila, sklenejo pojedinjo napraviti. Ko se toča iztrese z „megle, se peljejo naravno na Ogersko, tam jim je hudoba gostje napravil. Jedle so, kar je kateri bolj dišalo. „Kar je bilo dobrega in sladkega, je hudoba iz tistega, kar „je toča pobila, skupej nanosil. So pohali in cverli nasco-pranem maslu, da je vse okoli dišalo. Objedle bi se bile „kmalo sladkoustne babe nad sladkarijo in figami. Vsaka si „je nekaj v aržat spravila za drugi dan. Ponoči pa na „loparji nazaj prijezdi. Možu vtakne nekaj sladkarije v „aržat, nekaj jo pa še hlastno pojé, kar ji ostane pa v „škatljico zaprè. Zjutrej ko se zbudi, pravi možu, kaj mu „je dobrega prinesla iz unajne dežele? Mož radoveden „seže v aržat; pa kaj ti ven izleče? konjske fige so bile, in bilo jih je še polna škatljica, kar jih je od sinoči „babi ostalo“.

Tako *) še govori pri nas priprosti kmet in kar o tem govori, se ga je iz mladih nog prijelo, ko je še bil otrok in je slišal pripovedovati od strašnih pošast in od copernice, da ga je groza bilo. Kvasili so mu na sveti večer kaj se prečudnega o polnoči zunej godí; pravili so mu od prikazina, da so mu lasje pokonci stali. Gotovo pa niso na sveti večer pozabili povedati, kako je Blažon v late hodil copernice gledat, ali kako si je Boštè 9 let svoj stol delal. Naredil ga je iz 9 možkih lesov, delal ga je skrivaj v posebnih svetih urah. Z njim gré na sveti večer o polnoči v cerkev, da bi vidil: koliko je copernic v fari. Koj za uratmi se na-nj vstopi in glej! ko mašnik povzdiguje, se copernice, naj so že meglene ali mlečne, nazaj obernejo

*) To ni izmišljeno, ampak je od besede do besede resnično.